

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

EN FÖRSAMLING SOM VÄXER I MOGNAD

Efesierbrevet 4:13-15 • Predikan G8B 2022-04-17 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Då, älskade vänner, går vi vidare i vår långsamma vandring genom Efesierbrevet. Vi befinner oss i det fjärde kapitlet och i det övergripande sammanhanget som handlar om församlingens enhet, som alltså är Paulus första och främsta uppmaning till församlingen efter att han i tre kapitel har gett undervisning i vad vi ska tro. Senast har vi tittat på verserna 11 och 12 i två olika predikningar, där vi har sett att Kristus har gett gåvor till församlingen i form av apostlar och profeter som var med och lade grunden till hans kyrka och numera ger han gåvor i form av herdar och lärare, vilket enklast kan förstås som två beteckningar på samma grupp av personer. Dessa gåvor, dessa herdar och lärare har till uppdrag att utrusta de heliga så att de kan fullgöra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp. Det är alltså herdarnas ansvar att se till att församlingen är en miljö där man kan växa som kristen, och skapa en kultur där alla i församlingen är med och formar varandra till lärjungar.

När vi nu kommer till verserna 13-15 handlar det om målet, det vill säga, svaret på frågan vad alla dessa lärjungatränande relationer syftar till. Svaret är att de syftar till kristen mognad. Församlingen ska byggas upp så att vi kan mogna som kristna. Men Paulus säger inte bara att vi ska mogna som kristna, utan han ger oss också några ledtrådar i hur det ser ut. Sedan avbryter han sig i vers 14 för att måla en bild av hur omognad ser ut för att sedan ta upp tråden igen och återkomma till målet som är mognad, och där ger han ett par ledtrådar ytterligare.

Nu tänkte jag att jag skulle följa textens struktur. Så jag delar upp predikan i tre punkter, där den första och den sista påminner om varandra. Så, i den första punkten ska vi titta på vers 13. Jag kallar punkten för "mognad genom kunskap och enhet." Sedan, i den andra punkten tittar vi på vers 14, och jag kallar den för "självupptagen omognad." Därefter går vi till vers 15 och den tredje punkten som jag kallar för "mognad genom sanning och kärlek".

I. MOGNAD GENOM KUNSKAP OCH ENHET (VERS 13)

Vi såg i förra predikan att herdarnas uppdrag var att utrusta de heliga. Vi såg då att ordet för "utrusta" också kan översättas till "fullkomna". Det är ett ord som är hämtat från den medicinska världen. Det är bilden av ett ben i kroppen som gått ur led, som man vrider rätt igen. Det handlar alltså om att göra någon lämplig eller att sätta i funktion. Paulus är alltså kvar i sin favoritbild av församlingen som en kropp. Vi är ömsesidigt beroende av varandra och herdarnas uppdrag är att se till att de olika lemmarna kan fungera i harmoni med varandra. Paulus betonar hur viktigt det är att kroppen fungerar harmoniskt, att varje lem fungerar som den ska och är till stöd för kroppen som helhet.

Enhet i tron på Kristus

Det är i det här sammanhanget Paulus börjar att visa oss hur den kristna mognaden fungerar. Han säger att de heliga blir utrustade och bygger upp varandra

Efesierbrevet 4:13 (SFB-15)

”tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, som en fullvuxen man med ett mått av mognad som motsvarar Kristi fullhet.

Så när varje lem fungerar och är till stöd för kroppen som helhet mognar vi. Vi når fram till enhet i tron och i kunskapen om Kristus, vilket är ett uttryck för mognad, och vilket leder fram till ytterligare mognad.

Låt oss bara kort stanna upp och lägga märke till hur harmoniskt det fungerar. Vi mognar som kristna när vi är lemmar i en kropp som är till stöd för varandra. Vi mognar som kristna inom ramen av en hälsosam församling. Vi mognar som kristna när vi lever i nära och kärleksfulla relationer till andra kristna. Och vår mognad för oss närmare varandra. Vår mognad verkar enhet och vår enhet verkar ytterligare mognad. Att mogna som kristen är intimt kopplad till församlingen. Utifrån den här texten verkar det helt orimligt att vi skulle mogna som kristna fristående från någon församling – det verkar vara ett helt främmande koncept för Paulus. Kristen mognad hänger samman med enhet.

Men vad menar Paulus när han talar om enhet *i tron*? Och hur skiljer den här enheten i tron från den tro som han säger att vi alla har gemensam när han beskrev församlingen med orden ”en tro” i vers 5?

I vers 5 föreslog jag att Paulus talade om det allra mest grundläggande i tron, om evangeliet, om de goda nyheterna att Kristus kom för att frälsa syndare. Inte för att vi har förtjänat det, utan bara på grund av hans oändliga godhet. Men här handlar det mer om en process. Det är något vi växer i. Det är som att vi får en bild som i början är målad med breda penseldrag, men som allteftersom fylls på med nyanser och detaljer så att bilden blir alltmer balanserad och vacker.

Men texten ger oss mer. Den indikerar att enheten inte bara handlar om en tro i allmänhet utan mer specifikt handlar om Guds Son. Det handlar om enhet i fråga om Guds Son. Så när vi undervisar varandra; när vi lyssnar på Guds ord utläggas i söndagens predikan och när vi läser Bibeln med varandra och när vi samtalar och uppmuntrar och vägleder varandra är det alltid med utgångspunkt i Kristus, vilket innebär att ju mer vi talar om Kristus kommer vi att se mer av Kristus. Vi kommer att se mer av hur han ger sig själv i syndares ställe. Att han lägger ner sitt liv och tar den död som är vår. Att Gud lade all vår synd på honom och att i hans sår blir vi helade. Vi kommer att se mer av hur vi genom tron förenas med honom så att inte bara han tar den död som är vår, utan när han uppstår är det för att ge oss del i det eviga liv som är hans. Han öppnar en väg till Fadern så att vi tillsammans med honom får kalla Fadern för *vår* Fader, att vi får åtnjuta samma kärlek från Fadern som den evigt enfödde Sonen har åtnjutit i all evighet.

Men vi kommer inte bara att se mer av Kristus i meningen att vi når en större och mer omfattande enhet i fråga om vem han är och vad han gjort. Vilket leder oss att gå vidare i texten.

Gemenskap med Kristus

För Paulus talar om ”enheten i tron och i kunskapen om Guds Son”. När man tittar på den meningen kan man lätt tro att Paulus ger oss synonymer; att det är ungefär samma sak att ha enhet i tron och i kunskapen om Guds son. Men Paulus använder ett särskilt ord för kunskap, inte det vanliga $\gamma\upsilon\omega\sigma\iota\varsigma$, nej, han förstärker ordet med ett prefix så att det blir $\epsilon\pi\iota\gamma\upsilon\omega\sigma\iota\varsigma$.

Vad är det för skillnad? På engelska talar man om *cognition*, det vill säga vårt tänkande, vårt förnuft. Men här är det inte fråga om *cognition* utan om *recognition*. Då handlar det inte bara om att känna till något med sitt förnuft utan om att kännas vid något, vilket involverar mer. Det är en djupare kunskap än bara en intellektuell kunskap. Det är skillnaden mellan att känna till sanningar om Jesus å ena sidan – det är $\gamma\upsilon\omega\sigma\iota\varsigma$ – och att ha gemenskap med honom å andra sidan – $\epsilon\pi\iota\gamma\upsilon\omega\sigma\iota\varsigma$. Att känna honom.

Paulus säger alltså att när vi bygger upp varandra når vi fram till enhet i tron och till en djupare gemenskap med Kristus. Vi inte bara ser mer av sanningar om honom utan vi har djupare gemenskap med honom.

Paulus har varit inne på det här i det tredje kapitlet där han bad att församlingen skulle ”tillsammans med alla de heliga kunna fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek som går bortom all kunskap” (vers 18-19). Paulus ber att de inte bara ska känna till fakta om honom utan att de ska ha den djupaste tänkbara gemenskap med honom. Att de ska få ta del av något av hans kraft och nåd, att de ska få vara som trädgrenar som får sin näring från stammen som är Kristus.

Att kännas vid honom, att ha gemenskap med honom är att säga med bruden i Höga visan att han är ”ypperst bland tio tusen” (5:10). Det är att ta all sin kunskap i bön inför honom och låta den informera en verklig gemenskap med honom.

Petrus sa att han är ”Messias, den levande Gudens son” (Matt 16:16). Johannes sa att han är ”Ordet som blivit kött”. Paulus beskriver honom som ”den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat” (Kol 1:15), men också som ”människan Jesus Kristus” (1 Tim 2:5). Hebreerbrevets författare beskriver honom som ”utstrålningen av Guds väsen” (1:3) och den som fick del av kött och blod (2:14). Efter att lärjungen Tomas fått röra vid honom utbrister han ”min Herre och min Gud!” (Joh 20:28). Profeten Jesaja såg Kristus i en vision där han såg honom sitta i templet. Jesaja säger att han såg ”konungen, Herren Sebaot” (Jes 6:5, Joh 12:41), och senare kallade Jesaja denna kung för ”Herrens tjänare” som ”varken hade skönhet eller majestät” och att ”hans utseende inte var tilldragande” (Jes 53:2). Jesus själv sa att han är livets bröd (Joh 6:48), världens ljus (Joh 8:12), dörren, och den som går in genom honom ska bli frälst (Joh 10:9), den gode herden (Joh 10:11), uppståndelsen och livet (Joh 11:25), vägen, sanningen och livet (Joh 14:6) och den sanna vinstocken (Joh 15:1).

Vi tar allt detta och vänder oss till honom i gemenskap med honom. Puritanen Samuel Rutherford (d. 1661) skrev om Kristus i ett av sina brev,

Ta skönheten av tio tusen tusen världar av paradiset lika Edens lustgård och lägg samman i en. Ta alla träd, alla blommor, alla dofter, alla färger, alla smaker, all glädje, all ljuvhet, allt värt att älska och lägg samman i en. Å, vilken ljuv och underbar sak det vore! Och ändå skulle det vara mindre av denna ljuva och Älskade Kristus, än en droppe regn i tio tusens världars alla hav, floder, sjöar och källor.

//Put the beauty of ten thousand thousand worlds of paradises, like the Garden of Eden, in one. Put all trees, all flowers, all smells, all colours, all tastes, all joys, all sweetness, all loveliness, in one. Oh, what a fair and excellent thing would that be! And yet it would be less to that fair and dearest Well-beloved, Christ, than one drop of rain to the whole seas, rivers, lakes, and fountains of then thousand earths.
Rutherford, Letters, No. 226

Paulus säger att för honom är livet Kristus (Fil 1:21). Vänner, låt oss göra detta till vår bön och vår riktning i livet. Att se mer av honom och njuta av en allt djupare gemenskap med honom.

Där har vi två ledtrådar som leder till mognad: enhet i tron, det vill säga i vår kunskap *om* honom och enhet i vår gemenskap *med* honom. Inom ramen får vår gemenskap med varandra hjälper vi varandra att rikta varandra mot Kristus. Det är så vi växer i mognad.

II. SJÄLVUPPTAGEN OMOGNAD (VERS 14)

Då går vi vidare till nästa punkt ”självupptagen omognad” och nästa vers och tittar på vad Paulus säger om just andlig omognad. Han skjuter alltså in ett negativt uttryck mellan vers 13 och 15. Han säger i vers 14,

Efesierbrevet 4:14 (SFB-15)

«Då är vi inte längre barn som kastas hit och dit och dras med av varje vindkast i läran, när människorna spelar sitt falska spel och listigt förleder till villfarelse.

Vi börjar som barn

Det första vi måste lägga märke till att Paulus utgår från att alla börjar det kristna livet som andliga spädbarn. Det är en påminnelse för oss att det kristna livet är ett nytt sorts liv. Det är alltså inte en sorts förbättring av det gamla livet, nej, det måste beskrivas som en ny födelse. Det är en ny natur, ett nytt sorts liv som tagit form i oss. Därför börjar vi som spädbarn, fast vi kan vara fysiskt fullvuxna. Och sedan går det kristna livet, precis som det fysiska livet, i olika faser. I Första Johannesbrevets andra kapitel skriver Johannes till olika kategorier i församlingen. Han talar om barn, unga män och fäder (1 Joh 2:12-13). Faktum är att på flera ställen i Nya testamentet får vi varningar för att inte ta andlig omognad på allvar.

Men så fortsätter Paulus alltså och hjälper oss att se ett par karaktärsdrag i andlig omognad. Han talar om det i termer av barnslighet. Jag vill nämna två övergripande karaktärsdrag i den här andliga barnsligheten och under varje vill jag ge några underpunkter.

1. Instabilitet – kastas omkring

Det första karaktärsdraget är instabilitet. Han säger att vi inte längre ska vara barn som kastas hit och dit. Det är en ganska våldsamt bild. Det handlar om något som är utsatt för stora krafter som kastar runt objektet. Det kan vara ett löv i en virvelvind eller en liten barkbit på ett stormigt hav. Det befinner sig i ständiga hetsiga rörelser.

1. Föränderlighet

Den här instabiliteten innebär, för det första att dem omogna personen är föränderlig som ett barn. Vi vet hur snabbt det kan gå för ett barn att kastas mellan skratt och gråt. Det är inget

konstigt, det är bara så ett barn är. Men Paulus använder den bilden av att beskriva ett andligt tillstånd.

Det är ett tillstånd där man är alldeles upptagen av sig själv. Man är upptagen av jag, mig och mitt. Man hör någon lära och så funderar man på ”tycker jag om den här?” ”Passar den här mig?” Det är ett utpräglat individualistiskt förhållningssätt, där det är jag och min Bibel, där jag är dels begränsad till min egen kunskap om Bibeln. Jag lyfter fram och värderar de verser jag själv känner till, med den förståelse av verserna som är min, oavsett om den är rätt eller fel, och ofta använder jag väldigt godtyckliga verktyg när jag ska avgöra om det är något jag tänker ta till mig eller inte. Jag kanske vill leva ett särskilt sorts liv och därför vill jag bara lyssna på den undervisning som bekräftar den sortens liv jag vill leva. Jag saknar förankring, kort sagt. Jag upptäcker mig själv och formar min egen tro.

Vänner, när jag talar om individualism måste jag stanna upp och korrigera mig själv från min förra predikan. Jag talade om att det är herdarnas uppdrag att utrusta de heliga, det vill säga församlingen, så att de kan fullgöra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp. Jag försökte beskriva en kultur av lärjungaskap, där det finns ett stort antal relationer kors och tvärs i församlingen där man träffas och läser Bibeln och talar om tron tillsammans. I en kort passage i predikan beskrev jag den så kallade ”church growth”-rörelsen där jag talade om att pastorn mer fick funktionen av en företagsledare och där man införde olika program för att kompensera att pastorn inte kunde räkna till till alla som hade behov av själavård eller andlig vägledning till exempel. Här nämnde jag att man införde smågrupper som ett verktyg för att täcka det behovet, och så sade jag något i stil med att vi inte behöver smågrupper eftersom vi har en annan filosofi i vår församling. Det var slarvigt uttryckt. Man kunde få uppfattningen att jag sa att vi aldrig ska ha några smågrupper, eller att smågrupper i sig själva skulle vara dåliga. Det var inte alls min avsikt. Jag vet att det kan finnas många välsignelser med att församlingsmedlemmar möts regelbundet i mindre grupper. Jag skulle ha varit tydligare med vad som var min poäng.

Nåväl. Vi talar om att andlig omognad präglas av instabilitet, som för det första tar sig i uttryck av föränderlighet eftersom man är så upptagen av sig själv.

2. Brist på självbehärskning

Ett annat uttryck för den här omogna instabiliteten är brist på självbehärskning. Ett barn har svårt att behärska sig i sina impulser. Ordspråksboken 25:28 säger

Ordspråksboken 25:28 (SFB-98)
28Som en nerbruten stad utan murar
är den man som inte kan styra sitt sinne.

Ett barn vill inte behärska sig, det är bara intresserat av att uttrycka sig. Man måste bara få säga sin sak.

3. Går från en extrem till en annan

Ytterligare ett uttryck för instabilitet är att ett barn har en tendens att gå från en extrem till en annan. Antingen älskar man något eller också hatar man det. Det finns inte mycket spelrum där emellan. Dessutom kan det vara svårt att förutse när förändringen ska ske, eftersom det kan ske av orsaker som en vuxen inte alltid förstår vikten av.

2. Tendens att bli förledd

Det andra karaktärsdraget som Paulus tar upp är barnets tendens att bli förledd. Paulus talar om att barnet dras med i varje vindkast i läran. Det finns en sorts ständigt pågående dramatik som dels karaktäriseras av den instabilitet och oförutsägbarhet som jag nämnde nyss, men också av att det snabbt kan bli väldigt tokigt.

1. Saknar bred kunskap

En av anledningarna till det är att barnet saknar bred kunskap. Det kanske har specialiserat sig på något särskilt område, men saknar samtidigt grundläggande kunskap på många andra områden så att det inte kan navigera.

Problemet som barnet har är att det saknar en standard. Det saknar något som kan ge grundläggande vägledning. Utan en standard är det mycket svårt att utvärdera och pröva det som sägs. Om man hör olika positioner i en fråga, hur ska man kunna veta vilken som är rätt?

2. Ogillar långsam kunskap

En annan anledning till barnets tendens att bli förledd är att barnet ogillar långsam kunskap. Den sortens kunskap som verkas in i oss över tid, genom att göra något till en vana, dag efter dag. Ett barn är otåligt och vill avancera snabbt. Tanken på att hela livet går i stadier och att mognad är något som i bästa fall växer fram långsamt är en outhärdlig tanke för ett barn.

3. Gillar det som är nytt

Ytterligare en anledning till barnets tendens att bli förledd är att barnet gillar det som är nytt. Det spelar inte så stor roll vilket värde det nya har i sig självt, bara det är nytt, för allt nytt är spännande. Det är som Apostlagärningarna beskriver i det 17:e kapitlet om athenarna, som ägnade all sin tid åt att tala om det som var nytt för dagen (vers 21). Det är nya metoder, nya knep, nya läror. Jag läste nyligen en så föraktfull kommentar av en församlingsledare i en tidning där han uttryckte hur självklart det var att vi måste dra nya slutsatser av de gamla texterna och därför måste vi viga personer av samma kön.

Ett barn gillar ord som ”revolution” eller ”nya vägar” eller ”nya vinsäckar”. Man blir rastlös av tanken på allt det gamla.

4. Gillar underhållning

En sista anledning till barnets tendens att bli förledd är att barnet gillar underhållning. Ju större spektakel, desto roligare är det.

"Listigt förleder till förvillelse"

Paulus säger att barnet

Efesierbrevet 4:14 (SFB-15)

¹⁴[...] dras med av varje vindkast i läran, när människorna spelar sitt falska spel och listigt förleder till villfarelse.

Först säger han att ”människorna spelar sitt falska spel.” Det är alltså personer som kommer med stor auktoritet och talar kraftfullt och självklart om hur saker ”egentligen” förhåller sig.

Bibeln kraftfulla språk

Det här är något vi varnas för gång på gång. Jesus varnade för falska profeter som kommer klädda som får men egentligen är rovlystna vargar (Matt 7:15). Paulus säger något liknande till äldstebröderna i församlingen i Efesos.

Apostlagärningarna 20:29-31 (SFB-15)

²⁹Jag vet att när jag lämnat er ska rovlystna vargar tränga in bland er, och de kommer inte att skona hjorden. ³⁰Ja, bland er själva ska män träda fram som förvränger sanningen för att dra över lärjungarna på sin sida. ³¹Var därför vakna och kom ihåg att jag i tre års tid, natt och dag, aldrig har slutat förmana var och en av er under tårar.

Han ger liknande varningar i 2 Kor 11, i hela Galaterbrevet, i Filipperbrevets tredje kapitel, i Kolosserbrevet 2:8 och upprepade gånger i breven till Timotheos. Men det är ännu mer kraftfullt i 2 Petr 2 och i Judasbrevet eller i Uppenbarelsebokens brev till de sju församlingarna i nuvarande Turkiet.

Bibeln använder starkast tänkbara språk för att tala om de här sakerna. Jesus talar om fariséerna som söner till djävulen och vitkalkade gravar, som ser fina ut på utsidan men som är fulla av död och förruttnelse på insidan.

Jag betonar det här eftersom det finns en tanke att som kristen måste man vara snäll hela tiden och om man inte har något snällt att säga så kan man lika gärna vara tyst. Men det stämmer inte med hur Bibeln talar om villolärare.

Metodiskt och subtilt

Här ger Paulus bilden av att det är något som sker metodiskt och subtilt. När han säger att de listigt förleder så är det med en bild av hur ett rovdjur smyger sig på sitt byte. De vet precis hur de ska gå för att inte bli upptäckta, hur vinden ska ligga, när bytesdjuret stannar upp och lyssnar och när de ska kasta sig över sitt byte och hur de ska riva för att orsaka största tänkbara skada.

Är vi medvetna?

Vår Herre Jesus säger till oss att han har sagt oss detta i förväg (Matt 24:25). Det ligger alltså på oss som församling att dels vara uppmärksamma på när främmande läror smyger sig in och dels gå kraftfullt emot det. Ofta låter det attraktivt och inte alls särskilt farligt. Det kanske bara är en lite genväg, det kanske bara låter som en liten förenkling som verkar rimlig eftersom just de här omständigheterna är så besvärliga, men det hör till barnets tendens att bli förledd att värdera de kortsiktiga förtjänsterna och samtidigt relativisera den långsiktiga trofastheten.

Så, då har vi sett något av vad Paulus säger karakteriserar andlig omognad. Dels en instabilitet i att man kastas hit och dit eftersom man är barnsligt självupptagen och dels en tendens att bli förledd, vilket kan bero på att saknar bred kunskap och att man ogillar långsam kunskap och att man fascineras av det som är nytt och underhållande.

Låt oss nu återvända till den mer positiva mognaden och titta på vers 15. Jag kallar den tredje punkten ”mognad genom sanning och kärlek.”

III. MOGNAD GENOM SANNING OCH KÄRLEK (VERS 15)

Paulus säger,

Efesierbrevet 4:15 (SFB-15)

¹⁵Nej, vi ska hålla fast vid sanningen i kärlek och på alla sätt växa upp till honom som är huvudet, Kristus.

Först måste vi se att det står att vi ska hålla fast vid sanningen. Jag är glad för den översättningen. I flera engelska översättningar står det att vi ska tala sanning i kärlek, vilket jag tycker är lite olyckligt. Det är ordet ”sanning” som står i verbform. Vi ska ”sanningande”, det är mer än att bara tala sanning. Det är att hålla fast vid sanningen. Vi ska vandra i sanningen i kärlek.

Och låt oss påminna oss om sammanhanget. Här kommer vers 15 som en kontrast mot vers 14. I den 14:e versen talar Paulus om att vi inte längre är barn som kastas hit och dit och dras med i varje vindkast i läran. Nej, tvärtom. Istället för att kastas runt i vinden ska vi som mogna kristna hålla fast vid något som är väldefinierat och stabilt. Istället för att hoppa mellan olika läror måste vi finna något som är stabilt och gammalt och etablerat som håller att hålla fast vid när det stormar. Så att hålla fast vid sanningen i kärlek är alltså motsatsen till att kastas runt och dras med av varje vindkast i läran.

Att hålla fast förutsätter en standard

Jag var inne på det lite tidigare, men vänner: om vi ska kunna hålla fast vid sanningen och kunna stå emot alla vindkast måste vi ha något att hålla oss i. Vi kan inte vara som barn som uppfinner oss själva. Hur ska vi kunna bedöma alla läror som flyger runt om vi inte har en standard som vi kan pröva dem mot? Det går inte att hålla fast vid något som är odefinierat och vagt. Själva poängen är att man ska hålla fast vid något som är solitt, något som är tyngre än en själv.

Trosbekännelsernas syfte

Vi lever i en tid då man föraktar gamla trosbekännelser och istället har den kristna tron alltmer kommit att handla om att vara mild och trevlig. Men de gamla trosbekännelserna skrevs just för att de troende skulle ha kärnfulla sammanfattningar av vad Bibeln undervisar så att man skulle kunna avgöra om de nya lärororna stämmer överens med vad apostlarna undervisade.

Vi måste inse att alla kristna har en trosbekännelse. Frågan är bara om den är nedskriven eller inte.

Låt oss anta att du tänker att du inte har någon annan trosbekännelse än Bibeln. Så kommer en granne till dig och frågar dig vad du tror på. Vad svarar du då? Någonting säger mig att du, när du ska förklara din tro, inte börjar läsa Bibeln på första sidan i Första Mosebokens första kapitel och läser tills du kommit till Uppenbarelsebokens 22:a kapitel. Nej, du kommer att ge en sammanfattning. Du kommer att förklara vem Jesus är och vem Gud är, du kommer att förklara vem människan är och vad du tror om hur man blir frälst. Du kanske till och med kommer att säga något om det eviga hoppet och livet efter döden. Allt det här är läror som någon har gett dig. De kan vara goda, bibliska läror, men de kan också vara förvirrade läror.

Skillnaden mellan den som har en trosbekännelse nedskriven är att alla, inklusive du själv, kan läsa den och pröva den i artikel efter artikel mot Bibelns undervisning. Men den som hävdar att han inte har någon trosbekännelse utom Bibeln säger i praktiken att han inte tänker skriva ner sin trosbekännelse och dessutom kommer han att förknippa den så intimt med Bibeln att det inte finns någon möjlighet att kritisera den – inte ens för honom själv. Det är en hållning som faktiskt är ännu mer auktoritär än påvekyrkans position. Där är man åtminstone öppen med att kyrkans traditioner har samma auktoritet som Bibeln. Här utgår man från att ens egen subjektiva tro är samma sak som Bibeln.

I trosbekännelserna har kyrkans bästa uttolkare kommit samman och vägt varje ord på guldvåg och de har debatterat ingående med fantastisk teologisk precision för att finna ett språk som sammanfattar Bibelns undervisning så rättvisande som möjligt. Det stämmer att det finns vissa skillnader mellan olika trosbekännelser – det finns baptistiska och presbyterianska och lutherska; framför allt skiljer de sig i hur man ser på kyrkan och på dop och nattvard. Men det är etablerade skillnader. Att komma och säga ”jag kan inte skriva under någon av dessa, jag måste klippa och klistra för att hitta något som återspeglar *min* tro”, det är något jag skulle ta som en signal för självrannsakan. En vuxen tro är motsatsen till det andliga barnets oförutsägbara tro. En mogen tro kommer att mejslas fram tillsammans med alla de heliga och inte som ett individuellt projekt. Paulus säger i Rom 6:17,

Romarbrevet 6:17 (SFB-15)

¶Men Gud vare tack! Ni var slavar under synden, men nu har ni av hjärtat börjat lyda den lära som ni blivit överlämnade åt.

"I kärlek" – hur och varför

Paulus säger, ”vi ska hålla fast vid sanningen *i kärlek*.” Det handlar om att vaka över frågorna ”hur” och ”varför”. Som medlemmar i samma församling står vi i förbund till varandra. Vi älskar varandra tillräckligt för att göra allt som står i vår makt för att bygga upp varandra. Den allra största delen av tiden handlar det om att uppmuntra varandra, men ibland kräver också vår kärlek till varandra att vi tar obehagliga samtal och hjälper varandra att komma i funktion igen. Vi vandrar i sanningen, men vi gör det i kärlek. Vi håller alltså koll på frågan *varför* jag känner att jag behöver säga något eller inte säga något. Måste jag säga något för att jag bara måste få säga min åsikt? Eller för att det verkligen är något som kan bli till hjälp för den personen? Och omvänt – avstår jag från att säga något för att jag verkligen älskar den personen? Eller är jag mer angelägen om att själv framstå positivt och inte orsaka besvär?

På samma sätt håller vi koll på frågan *hur* jag säger något. Gör jag det på ett sätt som gör det lätt för den andre att omvända sig; att ändra sig? Eller gör jag det på ett sätt som kommer att innebära onödiga påfrestningar på relationen? Vi talar inte med varandra för att vinna en argumentation eller för att stärka vår egen känsla av själv rättfärdighet. Hör vad Paulus säger i sitt jobbiga brev till församlingarna i Galatien. Han har skrivit några mycket hårda saker till dem, och så säger han i Gal 4:16,

Galaterbrevet 4:16 (SFB-15)

¶Har jag nu blivit er fiende genom att säga er sanningen?

Han försäkrar att han inte har något annat än kärlek till dem, och så säger han i vers 19,

Galaterbrevet 4:19 (SFB-15)

¶Mina barn, som jag än en gång måste föda med smärta tills Kristus har formats i er

Han älskade dem som en mor älskar sina barn, och det var på grund av den kärleken som han skrev sitt starka brev till dem och gick till storms mot den villolära som höll på att få dem på fall.

AVSLUTNING

Så, vänner, låt oss sträva efter att vara en församling som växer i mognad, främst genom att hålla fram Kristus, att se mer av honom och söka gemenskapen med honom. Han är vägen, sanningen och livet. Och låt oss be att den helige Ande ger oss kraft och vägledning att leva ett liv tillsammans där vi får vandra i sanning och kärlek.